

Sygn. akt VI Ka 268/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Julia Korożan

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2021 r. w Elblągu sprawy

A. Ż. (1) s. R. i J. ur. (...) w O.

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 12 marca 2021 r. sygn. akt VIII K 1854/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 268/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 marca 2021r. w spr. VIII K 1854/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	obrazy przepisu postępowania – art. 7 kpk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Prokurator zarzucił sądowi I instancji obrazę art. 7 kpk i dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów. Należy zaś skarżącej wskazać, że ocena dowodów w postaci przyznania się oskarżonego i opinii biegłego oraz nagrania z video rejestratora i okoliczności z nich wynikających nie mogła być czyniona przy oderwaniu od reguł wyrażonych w przepisach prawa o ruchu drogowym.</p> <p>A w art. 53 Prawa o ruchu drogowym wskazano, że kierujący pojazdem uprzywilejowanym może nie stosować się do przepisów, o których mowa w art. 16-32 oraz 46-49 p.r.d., a także do znaków i sygnałów drogowych (patrz: Malinowski Łukasz, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Opublikowano: LexisNexis 2012). Z art. 53 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym wynika też, że korzystanie z uprzywilejowania było zasadne, gdy pojazd uczestniczył w przejeździe kolumny pojazdów sił zbrojnych. I to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie. Ale najważniejszym członem art. 53 p.r.d. jest jego ust. 2, a wynikają z niego kolejne warunki, które muszą</p>		

być spełnione łącznie, aby kierujący pojazdem uprzywilejowanym mógł korzystać ze swych uprawnień. Otóż kierujący musi zachować szczególną ostrożność, sposób korzystania z ułatwień nie może zagrażać bezpieczeństwu innych uczestników ruchu (patrz: Kotowski Wojciech, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, wyd. III, Opublikowano: ABC 2011). W myśl art. 2 pkt 22 p.r.d. szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Sposób korzystania ze szczególnych uprawnień nie może zagrażać innym uczestnikom ruchu. Sam fakt uprzywilejowania pojazdu nie zwalnia kierującego z obowiązku zachowania szczególnej ostrożności. (patrz: Malinowski Łukasz, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Opublikowano: LexisNexis 2012)

Należy zaś przypomnieć, że do zdarzenia doszło na drodze ekspresowej, w czasie gdy odbywał się na niej spory ruch, kolumna pojazdów uprzywilejowanych zatrzymała się na pasie awaryjnym 3-pasmowej jezdni, natomiast pojazd kierowany przez pokrzywdzonego kończący kolumnę nie znajdował się nawet częściowo na pasie awaryjnym, tylko w całości na prawym pasie. Co prawda miał on włączone sygnały świetlne i odpowiednie światła drogowe wskazane w art. 53 ust. 2 pkt. 2 i 3 ww ustawy, ale należy zgodzić się z biegłym, który wydał opinię w oparciu o analizę akt sprawy (w tym m.in. płytę z zapisem z video rejestratora, dokumentację fotograficzną i tachograf), iż w

realiach tej sprawy było to niewystarczające by zapobiec takim zdarzeniom jak omawiane i że „warunkiem zachowania szczególnej ostrożności” byłoby wystawienie trójkąta drogowego.

Co prawda W. J. twierdził w zeznaniach z rozprawy, że nie zdążyli wystawić trójkąta, ale jednocześnie w toku postępowania przygotowawczego podał, że kazał zamykającemu kolumnę stanąć na prawym pasie ruchu, po czym zaaprobował sposób postoju tego pojazdu, a pokrzywdzony cały czas siedział w pojeździe i w ówczas świadek nie wspomniał o tym by istniał zamiar wystawienia trójkąta ostrzegawczego. Wręcz z zeznań tego świadka z postępowania przygotowawczego wynikało, że polecił pokrzywdzonemu by stanął jako ostatni w kolumnie na prawym pasie jezdni, a po sprawdzeniu pozycji zajętej przez pokrzywdzonego zaaprobował ją, a pokrzywdzony pozostał w pojeździe. A w świetle takich zeznań należało przyjąć, że wystawienie trójkąta nie było rozważane i wykonane.

Należy zaś przypomnieć, że artykuł 50 prawa o ruchu drogowym określa sytuacje, w których kierujący pojazdem jest zobligowany do sygnalizowania postoju pojazdu silnikowego lub przyczepy z powodu uszkodzenia lub awarii a także sposoby, w jakie należy sygnalizować taki postój pojazdu. Przyjęta w tym zakresie regulacja ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa ruchu drogowego poprzez wcześniejsze ostrzeżenie innych uczestników ruchu o przeszkodzie mogącej mieć wpływ na płynność ruchu. Sygnalizowanie postoju obowiązuje przez cały czas postoju pojazdu (art. 50 ust. 3

p.r.d.). Obowiązek sygnalizowania postoju pojazdu silnikowego lub przyczepy z powodu uszkodzenia lub wypadku występuje: na autostradzie lub drodze ekspresowej - w każdym przypadku (patrz: Malinowski Łukasz, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Opublikowano: LexisNexis 2012) Należy też przypomnieć, że z przepisów wynika, iż zabrania się zatrzymania lub postoju pojazdu na autostradzie lub drodze ekspresowej w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu, a jeżeli unieruchomienie pojazdu nastąpiło z przyczyn technicznych, kierujący pojazdem jest obowiązany usunąć pojazd z jezdni oraz ostrzec innych uczestników ruchu. Wystawienie zaś trójkąta ostrzegawczego w nakazanej odległości z pewnością będzie traktowane jako działanie poprawiające warunki bezpieczeństwa i wyraz zachowania szczególnej ostrożności celem skutecznego i niezbędnego ostrzeżenia innych uczestników ruchu przez kierowcę ostatniego pojazdu w kolumnie (która urządziła na drodze ekspresowej postój z powodu awarii jednego z pojazdów), który pozostał przecież w całości na pasie ruchu drogi ekspresowej , a nie znalazł się, tak jak inne pojazdy z kolumny, na pasie awaryjnym. Z powodu obowiązującego zakazu postoju na drodze ekspresowej oskarżony miał zaś pełne podstawy by zakładać, że nikt nie stoi na prawym pasie ruchu, tym bardziej, że ten postój nie został wcześniej prawidłowo zmanifestowany tak by realnie o nim ostrzec innych użytkowników ruchu, w tym oskarżonego. Nadto oskarżony wykonał zmianę pasa ruchu przy zachowaniu warunków wskazanych w art. 22 prawa o ruchu drogowym. Tak

więc w ustalonych okolicznościach sprawy to nie oskarżony A. Ż. (1) tylko pokrzywdzony nie zachował szczególnej ostrożności i to pokrzywdzony narażał innych uczestników ruchu na szkodę (art.3 prawa o ruchu drogowym).

A wobec tego nawet werbalne przyznanie się oskarżonego, które słusznie – za sądem I instancji- można odnieść do przyznania się do udziału w kolizji i najechania na pojazd kierowany przez pokrzywdzonego- co wynika z nagrania z video rejestratora (na które powołała się skarżąca), nie mogło stanowić wystarczającego powodu do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

A. zarzuca też sądowi oparcie się na opinii biegłego A. S., gdy biegły ten nie uwzględnił zapisu art. 53 ust. 2 prawa o ruchu drogowym. Należy jednak wskazać, że to sąd jest najwyższym biegłym i to sąd miał za zadanie zinterpretowania tego przepisu na potrzeby rozpoznania niniejszej sprawy, co prawidłowo uczynił w pisemnym uzasadnieniu wyroku. A opinia biegłego była do tego pomocna, gdy biegły zwrócił w niej uwagę na brak wystawienia trójkąta ostrzegawczego. Ocena zaś czy takie zaniechanie pokrzywdzonego powodowało, że pokrzywdzony nie zachował warunku szczególnej ostrożności z tego przepisu, należała właśnie do sądu, bo to sąd dokonuje subsumpcji danego zdarzenia pod odpowiednie przepisy prawne.

Autorka apelacji podnosząc zarzut obrazy art. 7 kpk zarzuciła też sądowi I instancji, że nie przesłuchał świadka- kierowcy pojazdu specjalnego, śmieciarki.

A brak przeprowadzenia dowodu z urzędu przez sąd nie może być rozpatrywany w kategoriach naruszenia art. 7 kpk, tylko art. 167 kpk, ale zarzutu obrazy art. 167 kpk skarżąca nie postawiła. Przy czym prokurator ani w toku postępowania pierwszoinstancyjnego ani w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego sama też nie wniosowała o przeprowadzenie takiego dowodu, nie podała w apelacji nawet tego na jaką okoliczność miałby ten kierowca być przesłuchany. Przy czym skoro dysponowano dowodem w postaci zapisu z video rejestratora, to nie było bezwzględnej potrzeby przesłuchania tego świadka, gdyż samo zdarzenie zostało sfilmowane, a z nagranych materiału wynika, że śmieciarka poprzedzała pojazd oskarżonego i że zapaliły się jej światła. Nadto prokurator nie składała też innych wniosków np. o dosłuchanie biegłego, odwołała się zaś w apelacji do tezy z opinii biegłego, że gdyby oskarżony jechał z prędkością dozwoloną, to skutki uderzenia byłyby dużo mniejsze, ale i ta okoliczność sama w sobie nie wskazuje by doszło do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu czy obrazy art. 7 kpk.

Uwzględnienie zaś ww dowodów i okoliczności, w powiązaniu z treścią przepisów regulujących ruch drogowy, to powodowało, że zarzut obrazy art. 7 kpk z powodów wskazanych w apelacji nie powiódł się.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie jest bowiem wystarczające samo wykazywanie, że określone wybrane dowody czy wynikające z nich okoliczności, na które nacisk położyła prokurator wskazywałyby, że oskarżony

popelnil zarzucany mu czyn. Jak wyzej zaznaczono to samo przyznanie sie oskarzonego nie bylo wystarczajace do przyjecia takiej tezy. Ponadto oskarzony nie musi opisywac w wyjasnieniach zdarzenia tak szczegolowo jak swiadek w zeznaniach, a z protokolu jego przesluchania nie wynika by zadawano mu pytania zmierzajace do uzyskania szczegolowego opisanie przez przesluchiwanego zdarzenia. Stad nie mozna czynic zarzutu oskarzonemu, ze nie opisal w wyjasnieniach „okolicznosci wskazujacych na zachowanie przez niego ostrozności wymaganej w danych okolicznosciach”, ale gdy podal, ze hamowal to jednak opisal czynnosc wykonana przez siebie bedaca wyrazem tego, ze zareagowal na niezapowiedziana przeszkode, ktora wystapila na prawym pasie ruchu.

O ile nalezy sie zgodzic z autorka apelacji, ze oskarzony jechal z prędkością przekraczajaca prędkosc dozwolona, co wynika z opinii bieglego, to nalezy jednoczesnie podkreślić, ze z opinii bieglego wynika tez ustalona droga hamowania i wniosek, ze nawet gdyby oskarzony jechal z prędkością dozwolona na drodze ekspresowej dla kierowanego przez niego pojazdu, to do zderzenia pojazdów i tak by doszlo. Wobec tego w realiach zgromadzonych dotychczas dowodów (gdy prokurator nie wnioskowala o uzupelnienie materiału dowodowego), to mozna bylo tylko rozwazac jazde oskarzonego z niedozwolona prędkością, co stanowi wykroczenie. Jednak skarżaca wyrok prokurator nie zawarla w apelacji alternatywnego wniosku o przypisanie oskarzonemu takiego wykroczenia i tego by po

uchyleniu zaskarżonego wyroku i ponownym rozpoznaniu sprawy przez sąd I instancji ukarano A. Ż. za wykroczenie. A trzeba przypomnieć, że z art. 434§1 kpk wynika możliwość orzeczenia na niekorzyść oskarżonego tylko w granicach zaskarżenia i uchybień podniesionych w środku odwoławczym wniesionym na niekorzyść oskarżonego.

Ponadto skarżąca używa argumentowi, że istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu winy i nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, skoro oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu a w sytuacji zachowania przez w/w zasad z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością- skutki uderzenia byłyby dużo mniejsze, przy czym jednocześnie zapomina o tym, że nie tylko oskarżony ale i pokrzywdzony był zobligowany do szczególnej ostrożności i że gdyby pokrzywdzony zatrzymał się na pasie awaryjnym, a przede wszystkim gdyby zachowując szczególną ostrożność w warunkach postoju na drodze ekspresowej wystawił trójkąt drogowy, to do zdarzenia „z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością” by nie doszło. Bo gdyby pokrzywdzony stał na pasie awaryjnym, to oskarżony zmieniając pas z środkowego na prawy nie napotkałby na prawym pasie przeszkody i mógłby w sposób bezkolizyjny kontynuować po tym pasie jazdę. A gdyby pokrzywdzony wystawił trójkąt, to oskarżony zostałby tym skutecznie poinformowany z wyprzedzeniem o postoju na drodze ekspresowej co z pewnością spowodowałoby u niego brak decyzji o zmianie pasa, z uwagi na wystąpienie przeszkody.

<p>Dlatego mając na uwadze treść apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego i to, że nie było podstaw do uwzględnienia postawionych w niej zarzutów dot. obrazy przepisu art. 7 kpk, które by miały wpływ na treść wyroku, to nie było podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z przyczyn dla których zarzut obrazy art. 7 kpk nie podlegał uwzględnieniu w świetle argumentów przytoczonych w apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie doszło do takiego błędu z powodów opisanych i na potrzeby oceny zarzutu obrazy art. 7 kpk. Samo przyznanie się do winy przez oskarżonego czy zapis z video rejestratora nie może świadczyć</p>		

o tym że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo. Dowody te potwierdzają tylko to, że doszło do kolizji pojazdu kierowanego przez oskarżonego z pojazdem pokrzywdzonego. Natomiast wymowa zgromadzonych dowodów i okoliczności z nich wynikających pozwalała na uwzględnienie wniosków z opinii biegłego zwracającego uwagę na brak wystawienia trójkąta ostrzegawczego. Natomiast niezrozumiałą jest wypowiedź prokuratora, że skoro oskarżony przyznał się do czynu, a w sytuacji zachowania przez niego w/w zasad – z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością- skutki uderzenia byłyby dużo mniejsze, stąd istniały podstawy do przypisania oskarżonemu winy i nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Gdyby skutki uderzenia byłyby dużo mniejsze, to nie byłoby przestępstwa z art. 177§1kk. Przede wszystkim jednak samo werbalne przyznanie się oskarżonego nie prowadziło do ustalenia, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, bo oskarżony wyjaśniał, że nie wiedział, że na prawym pasie stoi pojazd, a z opinii biegłego wynikało, że o postoju pojazdu pokrzywdzonego powinien informować innych użytkowników drogi ekspresowej trójkąt ostrzegawczy. Oskarżony nie zawarł też w swoich wyjaśnieniach opisu takich okoliczności, które by wskazywały, że niewłaściwie przygotował się i przeprowadził manewr zmiany - i to nieuzasadnionej zmiany jak twierdzi prokurator w apelacji- pasa na prawy, że naruszył treść art. 22 prawa o ruchu drogowym. Natomiast zapis z video rejestratora przekonuje, że przed rozpoczęciem manewru zmiany pasa na prawy

oskarżony nie miał żadnych sygnałów, które by go informowały o tym, że pas jest zajęty przez postój pojazdu pokrzywdzonego. Owszem pojazd pokrzywdzonego miał włączone sygnały świetlne, ale skoro oskarżony jechał za śmieciarką tj. pojazdem o dużych gabarytach, to mógł zauważyć te światła gdy znajdował się w niewielkiej odległości od stojącego wbrew zakazowi na drodze ekspresowej pojazdu pokrzywdzonego, na co zresztą prawidłowo zareagował rozpoczynając hamowanie. Oskarżony przystępując do zmiany pasa na prawy to obserwował, że pas ten jest wolny, że nie zaistniał po jego stronie obowiązek ustąpienia pierwszeństwa innemu pojazdowi jadącemu po prawym pasie i obserwacji takiej nie zakłócała mu jadąca przed nim śmieciarka. Ponadto miał pełne podstawy by zakładać, że nikt nie nim nie stoi, tak z uwagi na zakaz postoju na drodze ekspresowej jak i to, że postój ten nie był zasygnalizowany odpowiednio wcześniej wystawionym w odległości 100 m od zatrzymanego pojazdu trójkątem ostrzegawczym. Tymczasem apelująca całkowicie pomija te dwie ostatnie okoliczności, które przecież wynikają z nakazów zapisanych w przepisach ruchu drogowego. Sama okoliczność przywołana w apelacji, że jadąca przed oskarżonym na środkowym pasie śmieciarka zaczęła hamować nie była wystarczająca by oskarżony mógł przypuszczać, że wystąpiła jakaś przeszkoda w ruchu na innym niż środkowy (tj. na prawym) pasie. W realiach tej sprawy więc to kierowca pojazdu wojskowego swoim zaniechaniem nie zachował szczególnej ostrożności, co spowodowało, że doszło do wypadku, bo oskarżony został zaskoczony sytuacją postoju pojazdu

pokrzywdzonego i nie miał czasu i miejsca na podjęcie skutecznego manewru by uniknąć wypadku, nawet gdyby jechał z prędkością dozwoloną i skutki wypadku byłyby dużo mniejsze.

Należy też zauważyć, że sąd I instancji – co wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku – nie zaakceptował w pełni wniosków wynikających z opinii biegłej psychiatry co do następstwa wypadku w postaci przebytego przez pokrzywdzonego zespołu stresu pourazowego. Sąd zauważył, że biegła nie wiedziała o tym, że pokrzywdzony uczestniczył przed wypadkiem w misji wojskowej w A. i wywiódł logicznie, że w trakcie misji pokrzywdzony uczestniczył w zdarzeniach zagrażających życiu i zdrowiu, a wobec tego zagrożenia w trakcie misji były bardziej niebezpieczne niż te z wypadku z 30.05.2018r. A to ma znaczenie dla oceny źródła zespołu stresu pourazowego. Skarżąca nie nawiązała zaś w apelacji do tej okoliczności i nie przedstawiła argumentacji by ją podważyć, a wobec tego że biegły lekarz uznał, że obrażenia somatyczne u pokrzywdzonego naruszały czynności narządów ciała i powodowały rozstrój zdrowia do 7 dni, to tym samym brak byłoby – gdy sąd zakwestionował prawidłowość wniosku z opinii biegłej psychiatry a prokurator tego ustalenia sądu nie zaskarżyła- znamienia z art. 177§1kk odwołującego się do obrażeń ciała określonych w art. 157§1kk.

A wobec tego nie było podstaw by uwzględnić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do ustaleń że oskarżony nie popełnił

zarzucanego czynu z art. 177§1kk z powodów wskazanych w apelacji.	
Wniosek	
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
z przyczyn dla których zarzuty obraży art. 7 kpk i błędu w ustaleniach faktycznych nie podlegały uwzględnieniu w świetle argumentów przytoczonych w apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów z apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego oraz wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, gdy sąd odwoławczy nie może orzec na niekorzyść poza granicami zaskarżenia oraz poza granicami zarzutów i wniosków np. dostrzegając że przekroczenie przez oskarżonego prędkości mogłoby być rozpatrywane w kategoriach wykroczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	Ponieważ nie uwzględniono apelacji wniesionej jedynie na niekorzyść oskarżonego, wyłącznie przez oskarżyciela publicznego, to kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w myśl art. 636§1 kpk obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS